

**George Bushs tredje korstog mod
muslimerne.**

**Sharon udgør spydspidsen for
Bushs felttog mod muslimerne i
Palæstina, med velsignelse fra
Storbritannien og konspiration fra
arabernes regenter.**

Hizb ut-Tahrir

**7. Safar 1423 e.H.
20.04.2002 e.Kr.**

**George Bushs tredje korstog mod
muslimerne.**

**Sharon udgør spydspidsen for
Bushs felttog mod muslimerne i
Palæstina, med velsignelse fra
Storbritannien og konspiration fra
arabernes regenter.**

Hizb ut-Tahrir

**7. Safar 1423 e.H.
20.04.2002 e.Kr.**

Massenedslagtingerne begået af Sharon i Jenin-flygtningelejren, som han lagde i ruiner, efter at den havde været beboet af ikke mindre end femten tusinde mennesker. Og massenedslagtingerne i Nablus, samt de resterende flygtningelejre og palæstinensiske byer, der bebos af titusinder af muslimer og kristne. Hans restriktioner, der forhindrer ambulancefolk i at nå frem til de hundreder af sårede og dermed hans ansvar i at lade dem forbløde. Hans destruktion af moskeer og hundredvis af huse hen over hovedet på de levende beboere, samt hans forhindring i at få ligene under ruinerne ud. Anholdelserne og torturen af tusindvis af folk. At han forhindrer vand, føde og medicin i at nå frem til dem, der stadig er i live. Samt at han forhindrer medicinerne i at nærme sig de byer, landsbyer og flygtningelejre, han har invaderet, og derved undgår at der rapporteres om de bestialske nedslagtinger, hans hær har begået. Nedslagtinger og destruktive ugerninger, som overgår enhver beskrivelse og er endnu mere grusomme end de massenedslagtinger han udførte i Sabra og Shatila, og langt værre end hvad de jødiske ledere før ham har begået i Dier Yasin og Kafr Qasim!!

Alt dette minder os om Bushs massenedslagtinger af muslimerne i Janjifæstningen i Mazar-i-Sharif, samt i de resterende afghanske byer og de moskeer og landsbyer, som han har nedlagt over hovederne på disses beboere i Afghanistan. Og dette minder os også om massenedslagtingerne af muslimerne begået af serberne i Srebrenica og de øvrige bosniske byer, nedslagtinger som foregik under de europæiske styrkers beskyttelse, således i deres påsyn og påhør. Og dette minder os ligeledes om massenedslagtingerne som Putin begik i Grozni mod de tjetjenske muslimer!

Sharons nedslagtinger er planlagt af det Hvide Hus' sataner: George Bush, Dick Cheney, Donald Rumsfeld, Condoleezza Rice, Colin Powell og andre topledere i USA's regering; disse massenedslagtinger finder sted med en forudgående sammensværgelse mellem disse sataner og arabernes regenter.

Man bliver oprørt ved synet af arabernes regenter, når de i deres paladser med varm velkomst og brede smil modtager de amerikanske udsendinge som f.eks. den amerikanske udenrigsminister Colin Powell. De modtager ham, på trods af at det rene, velsignede blod fra de tusindvis af martyrer og sårede fra de palæstinensiske flygtningelejre, deriblandt Jenin flygtningelejren, endnu ikke er tørret. Blod ofret i forsvaret af helligheden

af den første qiblah og den tredje noble helligdom – den velsignede Aqsa-moskè, samt den omkringliggende Israa'- og Mi'raj-jord.

Powell er ikke kommet til regionen for at etablere den påståede våbenhvile. Han er kommet med to formål:

Først og fremmest for at bede de arabiske stater om at bevæge sig ind i "anden fase" af den amerikanske politik, en politik vedrørende bekrigelsen af den såkaldte terrorisme. Derudover er han kommet for at undersøge, hvad han kan høste af indrømmelser og politiske gevinster, med hensyn til at kunne videreføre afgørelsesprocessen af den palæstinensiske sag, under en atmosfære af drab, tortur og destruktion af palæstinenserne. Dagen før sin ankomst til regionen erklærede Powell: "*Præsident Bush forventer med sikkerhed at der vil ske noget så snart aktionen (invasionen) når til sit kulminationspunkt, da vi da vil være i stand til at begynde at bevæge os i den anden (politiske) retning*". Derfor var det ingen overraskelse, at han vendte hjem uden nogen våbenhvile, da dette som sagt aldrig var formålet, og da Sharon ikke har fulden opgave, som den amerikanske administration har uddelegeret til ham.

Colin Powells drøftelser koncentrerede sig om de to ovenstående punkter. Han omtalte kun våbenhvilen på en sekundær måde, som var præget af smigeren og komplimenter. Hans udtalelser fokuserede langt mere på bekæmpelsen af terrorismen end andre ting. Han begyndte at aflede opmærksomheden fra, samt forsøgte at dække over de forbrydelser Sharon begår. Powell tilskyndede arabernes regenter at udrydde de væbnede bevægelser skånselsløst og med alle tilgængelige midler, og han viste sig klar til at fremskaffe den nødvendige bistand. Han vil sende George Tenet (til regionen) for igen at opkvalificere Arafats styre, så dette kan genoptage sin rolle i forfølgelsen af palæstinenserne, en forfølgelse der især foregår i Gaza-striben, og dermed fuldføre den opgave, som Sharon påbegyndte.

Powell tog også til Syrien og Libanon for at stramme tøjlerne på Hizbollah og de øvrige bevægelser, som figurer på det amerikanske udenrigsministeriums lister over terrorbevægelser.

Powell er kommet med de samme advarsler som den iranske udenrigsminister Kharazi tidligere er kommet med. Advarsler der tilsigter en stramning af Hizbollahs tøjler.

I forbindelse med genoptagelsen af den politiske proces vedrørende Palæstina-sagen, begyndte Powell at dirigere udviklingen i retning mod løsningen. Dette skete efter at Bush-administrationen var blevet færdig med

at revidere denne politik, og efter at hans administration havde sat sagen i høj prioritet i sin udenrigspolitik. Bushs administration forsøger derfor nu, efter tilbundsgående overvejelser, at iværksætte denne nye politik, en politik der ikke længere er præget af improvisation, som det var tilfældet sidste år. Man kan derfor forvente, at der foregår store politiske aktiviteter i denne retning. USA bestræber sig i øjeblikket på at involvere en tredje part ved siden af den jødiske entitet og den palæstinensiske autoritet. En part, som kan hjælpe med at påtage sig ansvaret for indgåelsen af de vanskelige, fatale indrømmelser, der vil resultere i opgivelsen af krav og rettigheder.

Denne tredje part er de arabiske lande i fællesskab. Der er med andre ord tale om en genarabisering af sagen, med henblik på at de arabiske lande skal acceptere at påtage sig ansvaret for indrømmelserne, idet den palæstinensiske autoritet har vist sig ude af stand til alene at skulle påtage sig ansvaret (for forræderiet), eksempelvis i forbindelse med beslutningen vedrørende Quds' skæbne. Af denne grund reklameres der for afholdelsen af en international eller blot en regional konference med international støtte. Herigennem vil der, med en aktiv og stærk arabisk tilstedeværelse, ske en ændring af formerne for forhandling. På denne baggrund gjorde Sharon sig klar til at deltage i en sådan konference sammen med Arafat, en overraskende forandring set i lyset af hans tidligere standpunkt i forhold til Arafat.

Den amerikanske administration satser på at fremhæve Abdullah bin Abdul Aziz, så han kan være stedfortræder for de arabiske stater. Fremhævelsen kunne tænkes at ske ved gennemførelsen af sensationelle aktiviteter, der ikke på forhånd forventes fra regionens befolkninger. Aktiviteter såsom at mødes med jøderne, samt erklærer og accepterer store indrømmelser på vegne af araberne, og at han – med bemyndigelse fra arabernes regenter - sammen med den jødiske entitet underskriver en kollektiv fredsaftale. En fredsaftale med udgangspunkt i de beslutninger, der blev vedtaget under Beirut-topmødet. Det topmøde, som vedtog Abdullahs initiativ under navnet "det arabiske initiativ".

Dette bekræftede Marwan al-Ma'shar på sin pressekonference, som han afholdt i Washington d. 5/4/02 e.Kr., da han sagde: *"... efter topmødet, som blev afholdt sidste uge, fik vi den følelse at vi er i stand til at opnå en historisk traktat, som tegner positivt mht. en fælles ende på striden, og som tegner positivt mht. en fælles fredsaftale mellem de arabiske stater og Israel."* Dette tyder på, at Abdullah er parat til at ofre Palæstina ved dørtrinnet til det Hvide Hus, for at kunne bevare kongetronen efter at den amerikanske tillid blev rystet. Denne mistillid omkring kongefamiliens evne

til at kontrollere den indenrigs situation, opstod da det viste sig at de fleste, som udførte slaget 11/9/2001 e.Kr. geografisk stammede fra kongedømmet.

Hermed advarer vi den islamiske ummah mod konsekvenserne af den farlige rolle, som Abdullah gør klar til at påtage sig, og derved forråde og gøre en ende på den palæstinensiske sag. Vi advarer også mod USA's politik, der retter sig mod opdelingen af sagen i små bidder, uden at gå ind i en omfattende løsning af samtlige spørgsmål. Herved vil beskæftigelsen med de indviklede problemstillinger såsom al-Quds, flygtningene o. lign. muligvis udskydes, så man på et senere tidspunkt kan nå til enighed omkring disse. Her vil FN, dvs. Sikkerhedsrådet, få en aktiv rolle i adaptionen af løsningerne og påtvingelsen af disse over parterne.

Sammenhængen mellem begivenhederne i det besatte Palæstina og USA's politik, relateret til det den kalder bekæmpelsen af terrorisme, kan forstås ud fra den amerikanske præsidents erklæring. En erklæring han kom med i d. 11/3/2002 e.Kr., i sin vigtige tale med titlen "*indtrædelsen i den anden fase af krigen mod terrorisme*". Talen blev holdt i anledning af, at det var 6 måneder siden begivenheden d. 11. september havde fundet sted. Den forløb foran en stor forsamling af diplomatiske delegationer fra den internationale alliance, som tilsluttede sig den krig, han rettede mod Afghanistan. Heriblandt var også medlemmer fra Kongressen, Højesteretten, og repræsentanterne for de forskellige amerikanske væbnede styrker. Bush proklamerede i sin tale: "*Nu hvor Taliban er tilendebragt og Qaeda-netværket har mistet sin terrorbase er vi gået ind i den anden fase af krigen mod terrorisme, et permanent felttog for at forbyde terroristerne ethvert tilflugtssted; de terrorister som er i stand til at true vores borgere fra et hvilket som helst sted i verden*".

Han erklærede også USA's villighed til at hjælpe enhver stat, som bekrieger hvad han kalder terrorisme, idet han sagde: "*Jeg har lagt en klar politik for den anden fase af krigen mod terrorisme. USA opfordrer og vi forventer støtte fra de andre regeringer verden over for at fjerne parasitterne, som truer deres lande og verdensfreden. Hvis disse regeringer har brug for træning eller midler så de kan overholde denne aftale, så er USA klar med bistand*." Ligesom han med sin udtalelse "*Vi vil ikke sende amerikanske styrker til enhver kamp, men USA vil arbejde aktivt for at klargøre de andre nationer til den kommende kamp*", fastlagde den fremgangsmåde hans administration vil følge i denne fase.

Forskellen mellem hvad, der blev nævnt i denne erklæring og det, som blev nævnt i Bushs kendte tale d. 20/9/2001 e.Kr., talen hvori han erklærede

krig mod Afghanistan, er at krigen i den første fase var begrænset til organisationer "med global udstrækning" som eksempelvis Qaeda-organisationen, hvor USA selv stod for sin krig direkte. Men efter erklæringen d. 11/3/2002 e.Kr. er krigen nu rettet mod "de nationale eller regionale" organisationer som f.eks. Usbekistans Islamiske Bevægelse (IMU). Her vil USA indirekte stå for en krig gennem ydelse af bistand og midler til de stater, som bekrieger sådanne organisationer. Efter erklæringen om indtrædelsen i "den anden fase" af det de kalder krigen mod terrorisme, blev alle de væbnede organisationer, som optræder på "lister over terrororganisationer", der er udarbejdet af det amerikanske udenrigsministerium, et seriøst mål for USA. Hermed er de nu ikke længere kun mål for de stater, hvori de er aktive. Udryddelsen af disse organisationer er derfor kun et spørgsmål om tid, man afventer blot de rette chancer.

Selvom det var USA selv, der stod bag oprettelsen og forsyningen af mange af "listernes" nævnte organisationer, har den dog taget beslutningen om ikke længere at anvende denne fremgangsmåde. En fremgangsmåde, under betegnelsen "stedfortræderkrige", som den brugte i sidste århundrede, under den kolde krig mellem sig selv og det nu faldne Sovjetunionen. I dag bruger USA ikke længere denne fremgangsmåde, efter at dens image og internationale anseelse, som følge af det historiske angreb d. 11. September, led store skader. Derfor har USA, både i ord og handling stoppet anvendelsen af denne fremgangsmåde, og er nu begyndt at yde hård skånselsløst modstand mod disse organisationer. Ydermere har den skabt en international offentlig opinion imod sin forhenværende stil, og har samlet det den kalder "den internationale alliance for bekæmpelsen af terrorisme" omkring sig for at bekæmpe disse organisationer. USA nøjedes ikke med at lade sin krigserklæring være rettet mod de væbnede bevægelser. Den rettedes også mod dem, det værende sig stater, befolkninger eller individer, "som giver dem husly, et sikkert opholdssted eller en hjælpende hånd i en hvilken som helst form".

USA vil derfor, ligesom den gjorde med begrebet "menneskerettigheder", der ingen nævneværdig betydning havde i dens udenrigspolitik før 1970'erne, udvide betydningen af begrebet "krigen mod terrorisme". Dermed vil det komme til at omfatte mange af dem, som er fjendtlig indstillet over for USA, og vil samtidig blive et stærkt middel i dens udenrigspolitik. USA vil udvide begrebet "terrorisme", fordi den har fundet, at det har en enestående popularitet blandt den amerikanske befolkning, da det har relation til begivenheden den 11. september. Ligeledes har USA erfaret begrebets popularitet blandt udenrigs stater, som er under USA's

dominans, og som presses af en stærk væbnet opposition. Derudover gjorde begrebet USA i stand til at trænge dybt ned i disse landes indenrigspolitik og, med påskuddet om bekrigelse af terrorisme, afsløre deres hemmeligheder. Samtidig gjorde det USA i stand til at blande sig og få indsigt i landenes mediepolitik, undervisningsprogrammer, efterretningstvæsen og den finansielle og økonomiske politik m.m. Ligeledes fik USA Sikkerhedsrådet til at udstede resolutionen nr. 1373 til dette formål.

Dette er "den anden fase" af USA's politik relateret til det, den har kaldt terrorisme, herigennem beskæftiger Bush og hans administrationsstab sig i øjeblikket med de væbnede aktioner, mellem muslimerne og jøderne, i det besatte Palæstina. Før den 11. september betragtede de disse aktioner som voldshandlinger forårsaget af besættelsen, mens de nu anser dem som terrorhandlinger mod selvforsvaret. Aktioner som nødvendiggør udryddelsen af de personer og grupperinger, som står bag, samt nødvendiggør at palæstinenserne i al almindelighed behandles med bestialitet, fordi de tilvejebringer et sikkert husly for disse personer og grupperinger.

Derfor er USA med dens politik, begyndt seriøst at tilstræbe at udrydde de væbnede palæstinensiske organisationer og at torturere palæstinenserne. USA er, i forbindelse med denne opgave, parat til at yde alle former for bistand til den jødiske entitet.

Med denne nye politik proklamere Bush, at martyrhandlingerne er forbryderiske handlinger og udøverne er "mordere", der fortjener drab, forfølgelse og tortur. Han kræver af verdens stater at de fordømmer martyrhandlingerne. Ligesom Bush presser Arafat og hans slæng, lægger han et konstant pres på de arabiske regenter, uanset om de er hans egne eller andres agenter, for også at få dem til at fordømme disse aktioner. Han kræver af dem alle, at samtlige midler de er i besiddelse af sættes i tjeneste: Medier, regeringsinstitutioner og aviser. Samt at de lejer skribenter og intellektuelle, og får ulama' (retslærde) til at udstede fatwaer, der forbyder disse handlinger. Til disse formål er den amerikanske regering rede til at fremsætte al den mulige hjælp for regenterne.

Således skabte USA forbindelse mellem det den kalder Mellemøstkonflikten og dens "krig mod terrorisme", en parallel der aldrig tidligere er draget, til trods for de adskillige militære kampe og sammenstød, der har fundet sted i løbet af de 50 år Palæstina har været under jødisk besættelse. USA begyndte således at bruge begrebet "krigen

mod terrorisme” som et af sine udenrigspolitiske midler. At USA selv anvendte det, den kalder terrorisme, for at påvirke og takle det jødiske folks stædighed, og for at give Sharon et påskud til at slagte palæstinenserne, tages der ikke notits af.

Sharon og de øvrige jøder i USA, Europa og alle andre verdensdele har i denne amerikanske politik, som åbenlyst tager deres parti, fundet hvad de længe har eftersøgt. Derved mødte Bush tilfredshed og ros fra jødernes side, hvilket vil få deres valgstemmer i USA til at strømme over til ham, både i det kommende præsidentvalg og Kongresvalget den kommende november. Sharon og de andre på den politiske arena i det besatte Palæstina, udnyttede denne politik optimalt. Sharon tørstede efter udgydelsen af palæstinenserens blod, som ydmygede ham foran hans egen såvel som resten af verdens befolkning, med deres legendariske standhaftighed overfor det enorme krigsmaskineri, som de med sten og lette våben bekæmpede i en periode på over 18 måneder.

Derudover tilstræbte Sharon og Bush, siden sidstnævnte overtog magten i januar sidste år, at tæmme den palæstinensiske befolkning. Selv hvis dette skulle ske ved, med magt, at knuse og udslette. Samt ved, gennem drab, tortur, nød og udsultning, at knække dens ukuelig vilje i forsvaret af sin jord, ære og rettigheder, samt beskyttelsen af Aqsa-moskeen, Israa'- og Miraj-jorden. De vil tæmme denne befolkning fordi den afviser alle de aftaler, som de frafaldne forrædere, så som Arafat og hans bande, har underskrevet i f.eks. Oslo og Wye River, Mitchell og Tenet. Aftaler som har besudlet denne befolknings historie og lange jihad mod de mennesker, som er voldsomst i fjendskab til mu'mineen, nemlig jøderne. Denne befolkning er fuldstændig klar til at sønderrive alle nye aftaler som Abdullah bin Abdel Aziz, Arafat og hans bande, Mahmoud Abbas, Ahmad Qorei og andre forrædere, har tænkt sig at indgå.

Sharon greb signalet til "den omfattende invasion af de palæstinensiske byer og flygtningelejre og forsøget på at udrydde de væbnede bevægelser" fra Dick Cheney, som, fra d. 12-19 marts 2002, besøgte 10 af regionens stater. Nærmere betegnet Jordan, Egypten, Yemen, Saudi Arabien, Oman, Emiraterne, Qatar, Bahrain, Kuwait og "Israel". Dick Cheney sneg sig ind i regionen i en tid, hvor nyhederne om den forræderiske Abdullahs udspil, forberedelserne til Beirut-konferencen, samt nyhederne om det forventede amerikanske angreb på Irak herskede massivt over regionens atmosfærer. Ydermere foretog Cheney misvisende og afledende manøvrer under sit besøg. Alt dette havde til formål at skjule den virkelige hensigt med hans besøg til regionen. Bush beskrev Cheneys besøg som "succesfuld og

realiserede fremskridt".

Besøget var det farligste en amerikansk embedsmand har foretaget, siden Bush overtog præsidentembedet i begyndelsen af forrige år. Man kan i sandhed sige, at det var det værste besøg siden den anden golfkrig i 1991 e.Kr. Når man nu er bekendt med Cheney og forsvarsministeren som anstiftere af krige, vil vi vide at hans besøg til regionen er et varsel om ondskab mod muslimerne, og især palæstinenserne. Han ankom til regionen med den hensigt at antænde en lunte, der ville føre til bekrigelse af de palæstinensiske byer og flygtningelejre. Samt med udgangspunkt i den amerikanske politik vedrørende "den anden fase" slå hårdt ned på palæstinenserne og forsøge at udrydde de væbnede bevægelser og tæmme befolkningen, samt tvinge dem til at acceptere hvad de får fremlagt af tilbud til løsning af konflikten.

Han tog til Storbritannien, USA's mest loyale europæiske allierede, hvor Blair blev informeret om planerne mod palæstinenserne. Cheney fik Blairs positive respons og et samtykke, dette fremgik af den fælles pressekonference, der blev afholdt efter drøftelserne.

Derefter vendte han sig mod regionens stater, hvor han foretog drøftelser med allierede og venner, som ifølge hans egen formulering, drejede sig om "bekæmpelsen af terrorisme, som udgør hovedhindringen foran de politiske forhandlinger om Mellemøst-krisen"! Nu betyder bekæmpelsen af terrorisme at bekæmpe de palæstinensiske organisationer, samt de palæstinensere, der giver dem husly. Det meste fremtrædende i hans drøftelse af Irak-spørgsmålet, er hans besked til golfstaterne om at foretage fredelige tilnærmelser mod Irak, der tilsigter at overtale denne til at følge forræderiets spor, altså slutte trop om forræderen Abdullahs initiativ og Beirut-konferencens enstemmighed.

Cheney afsluttede sit besøg i regionen, med det møde, der var hovedformålet med afrejsen fra USA og valfarten rundt til staterne i området. Dette møde, som var med Sharon, blev afholdt den 19. marts 2002 på turens sidste stoppested, nemlig i det besatte al-Quds. Her gav Cheney Sharon grønt lys til påbegyndelsen af den omfattende invasion, som han i forvejen havde banet vejen for, hos de arabiske regenter. Den meget udbredte avis "Washington Post" afslørede mødets indhold i sin udgivelse d. 25/3/2002 e.Kr., heri stod der skrevet følgende: "Cheney og Sharon er blevet enige om at sidstnævnte skal invadere de palæstinensiske byer og flygtningelejre."

Sharon besatte Ramallah d. 29. marts 2002 og begyndte at udføre det han

var blevet enig med Cheney om, nemlig den omfattende invasion med massenedslagtinger, tortur og ødelæggelse! Arabernes regenter var dårligt nok kommet hjem efter afslutningen på det arabiske topmøde afholdt i Beirut d. 28/3. Ved dette topmøde tilbød arabernes regenter at opgive Palæstinas jord fra 1948 e.Kr. til jøderne, dvs. 78 % af hele Palæstina, samt at forære dem sikkerhed og tryghed til gengæld for, at jøderne overlader den resterende del af Palæstina til dets folk. Dette tilbud til jøderne er det historiske forræderi, som de har kaldt "Abdullahs udspil" eller det "arabiske udspil".

Det burde være overflødigt at nævne, at arabernes regenter er Bushs og Sharons partnere i at begå denne historiske forbrydelse, eller er konspiratorer med Sharon og Bush i "at slå hårdt ned på palæstinenserne samt forsøge at udrydde de væbnede organisationer" efter denne fortielse fra deres side; de dødes fortielse over hvad der foregår i Palæstina af kolossale begivenheder, som har rystet den islamiske ummahs følelser i dybden, på nær dens regenter, fra ocean til ocean. Det er yderst usandsynligt at disse regenter på forhånd manglede kendskab til denne forbrydelse, selv i tilfælde af at Bush eller Cheney ikke gav dem besked herom. Dette taget deres storslåede oprustning af efterretningsvæsner i betragtning, hvis omkostninger tynger deres statsbudgetter.

Vi kan konstatere at nogle var dem var bevidste om den amerikanske sammensværgelse mod palæstinenserne før Cheney's besøg. F.eks. kong Abdullah og Hosni Mubarak. Bush offentliggjorde ved en fælles pressekonference med kong Abdullah d.1/2.2002, under dennes besøg i USA, følgende: "... det som forsinker freden er terrorismen, og jo hurtigere vi nedlægger den, jo hurtigere vil vi opnå en fredelig løsning i denne region"; han udtalte yderligere: "Det vi har behov for at gøre er bekæmpelsen af terrorismen på alle fronter i Mellemøsten ... vi har en fredsplan, men den begynder med at målrette bestræbelserne på bekæmpelsen af terrorismen". Bush tilføjede: "Jeg påskønner Kong Abdullahs opbakning til os i bekæmpelsen af terroren meget højt".

Den 5. marts 2002 under en fælles pressekonference mellem Bush og Mubarak, under sidstnævntes besøg i USA, sagde Bush: "Jeg vil minde enhver person om, at det er svært at realisere en hvilken som helst form for fred, så længe der findes en voldsspiral. Blandt de emner vi har talt om er, at søge efter de bedste måder, som gør os sammen i stand til at knække voldsspiralen ... Jeg er stolt over vores alliance og påskønner højt hans venskab - Mubarak - og hans rodfæstede fastholdelse af at udrydde terroren hvorend den befinder sig."

Det står soleklart at Arafat og hans frafaldne bande, fra den dag de ankom fra Tunesien, har været en del af den sammensværgelse, der har til hensigt at likvidere de trofaste af Palæstinas sønner. Selv Palæstinas jord og sten vidner mod dem. De forfulgte, fængslede, dræbte og torturerede de trofaste, flere år før Sharon begyndte. Hvis det havde været dem muligt, ville de ikke have holdt sig tilbage fra at påtage sig og udføre Sharons seneste opgave. Ligeledes lod de ikke chancen for at deltage i Sharons seneste forbrydelser gå forbi, idet de udleverede hundredvis af folk til ham. Lod ham slå hårdt ned på dem, skaffe dem af vejen, og likvidere dem.

Den amerikansk-jødiske krig mod muslimerne i Palæstina er ikke overstået. Tværtimod planlægger de at udvide krigen til Gaza-riben og Sydlibanon, for derved at tilintetgøre enhver, som kunne forventes, en skønne dag, at udføre en martyraktion mod dem.

Dette er perspektiverne for den seneste amerikanske sammensværgelse mod muslimerne i Palæstina. Med andre ord perspektiverne for det de kalder "den anden fase" af krigen mod terror. I denne grad udnytter jøderne denne fase til at gennemføre massenedslagtinger af palæstinenserne og at slå hårdt ned på dem og destruere deres huse. Og i denne udstrækning er de forræderiske hyklere blandt arabernes regenter nået til i deres deltagelse i sammensværgelsen og deres intime samarbejde med USA og jøderne i disse massakrer.

På nuværende tidspunkt udgør USA kufr-overhovedet pga. dens fjendskab til os, og de kufr-stater, som står bag USA er vores fjender. Nøjagtig på samme måde som Quraish var kufr-overhovedet pga. deres fjendskab til Sendebudet (saaws), og de stammer, der stod bag Quraish var hans (saaws) fjender. Såfremt vi ikke tager Profeten (saaws) som forbillede, og tager fjendskabstilstanden som grundlag for forholdet til USA, ligesom Sendebudet (saaws) tog fjendskabstilstanden som grundlag for forholdet til Quraish, vil USA, uden selv at lide nogen skade, vil blive ved med at dræbe os, torturere os og forårsage katastrofer og lidelser for os som individer, som grupper og som befolkninger.

Det politiske hykleri vores ummahs regenter udviser, er en neddolkning af ummah bagfra. Det er selvmord, fornægtelse af kendsgerningerne, kujoneri og åbenlys forræderi. USA skal derfor behandles som en stat, der er i virkelig krig mod os, og regenterne skal tvinges til at ophæve dens ambassader på vores jord, da disse udgør spionagecentre mod os. På samme måde skal de diplomatiske relationer med USA brydes, fordi dennes

diplomater arbejder på at sammenstykke sammensværgelser med hyklerne mod os. Ydermere skal der ske et stop for modtagelse af bistand og lån fra USA, da dette giver USA mulighed for at opnå dominans over os; Allah (swt) siger:

وَلَنْ يَجْعَلَ اللَّهُ لِلْكَافِرِينَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ سَبِيلاً

"Og Allah vil aldrig tillade, at kuffar får dominans over mu'mineen."
(OQM. al-Nisa' 141)

Endvidere skal der træffes yderligere og nødvendige beslutninger, for at stoppe denne kufr-stats indflydelse og dominans over os.

Hvad angår jøderne, så er vores sag med dem i det besatte Palæstina en militærsag. En sag som, efter tilstrækkelig forberedelse, ikke kan afgøres andre steder end på slagmarken, uanset hvilke ofringer dette måtte kræve. Og med hensyn til arabernes regenters udtalelse, at "freden med dem er et strategisk valg", så er det en anerkendelse af nederlaget uden kamp; lignende har denne ummah aldrig været vidne til i sin storslåede historie. Dette er både et svigt af og forræderi mod denne ummah, og er med til at give dens fjender, jøderne, mulighed for uhindret at begå bestialske forbrydelser.

De som forhandler, skal holde op med at manipulere med denne skæbnsvangre sag og i stedet beskæftige sig med forberedelserne til afgørelsens dag. Hvad de hykleriske regenter angår, så skal de trofaste blandt de magtfulde og indflydelsesrige, såfremt de i deres bestræbelser er tro mod Allah og hensigterne er rene, nok kunne takle regenternes komplekse og frelse ummah fra deres ondskab.

Det er det tredje korstog, som George W. Bush d. 11/3/2002 e.Kr. har sat i værk mod muslimerne i Palæstina. Han indsatte den jødiske masse-morder Sharon som den giftige spydspids i udførelsen af sit tredje korstog. Dette gjorde han efter at han blev fuldt ud overbevist om Arafat og hans frafaldne bande - som dog foretog adskillige seriøse forsøg - i henhold til de aftaler, som Arafat underskrev med jøderne, var inkompetente til at udføre dette felttog. Disse aftaler består af følgende: Det gensidige Anerkendelses-dokumentet mellem PLO og den jødiske entitet og som blev adresseret fra Arafat til Rabin d. 9/9/1993 e.Kr., og Oslo-aftalen (Gaza-Jeriko) d. 4/5/1994

e.Kr., og Wye River d. 23/10/1998 e.Kr. og anerkendelsen af Mitchell-rapporten og Tenets arbejdsplan.

Bush' første korstog var vendt imod muslimerne i Afghanistan, og havde til hensigt at vælte landets regenter, som havde løsrevet sig fra hans herredømme. For dette felttog benyttede han kampen mod al-Qaeda som berettigelse og påskud..

Bush benyttede Nord-alliancen som den giftige spydspids, der både banede vejen for, samt gjorde ham i stand til at destruere Afghanistan, hen over hovedet på landets muslimske beboere. På denne måde tvang han landet til at vende tilbage under hans herredømme, efter at det havde befriet sig derfra. Arbejdet for at forme landet efter en ny facon og fører det væk fra Islam, gennem en amerikansk dirigeret vestliggørelse under FN's paraply, er i fuld gang.

Bush' andet korstog var rettet mod de muslimske kashmirske grupper i Pakistan, da han tog Indiens parti. Pervez Musharraf konspirerede med ham, og offentliggjorde i sin tale d. 12/1/2002 e.Kr. den omfattende krig for udryddelse af de kashmirske grupper. Efter sin tale gik Musharraf i gang med at slå hårdt ned på disse grupper, ved at konfiskere deres ejendom, samt forfølge og slå hårdt ned på deres tilhængere, alt sammen med en konstant og åbenlys tilskyndelse fra USA's side. Dette gjorde han til trods for at han, før sit rabiater felttog, plejede at kalde dem "Friedskæmpere".

Af trofaste hjerter gør vi alle de oprigtige i de væbnede islamiske bevægelser, der er aktive i den islamiske verden, opmærksomme den fare, som retter sig mod dem, nemlig faren ved den nye udvikling i den internationale tilstand. Det er på tide at de vågner og ikke forbliver uopmærksomme på den fjende, som befinder sig bag deres rygge. Nemlig den fjende der udgøres af de hykleriske regenter, der fungerer som agenter for kufr-staterne. Disse regenter udgør den samme fare som de fjendske stater. De skal ikke holde sig tilbage, når det kommer til afbrydelsen af enhver slags relation til de nuværende stater i den islamiske verden, uanset hvilken form disse måtte have. Vi advarer dem mod at have forbindelse til en hvilken som helst regent af disse stater, da denne forbindelse indebærer selve ødelæggelsen, og indebærer fare for de trofaste unges skæbne; disse unge som er villige til at ofre sig selv.

Den bedste form for beskyttelse mod disse regenters ondskab, er at afskaffe dem og på deres ruiner, oprette Khilafah Rashidah. Da vil Khilafah-staten kunne yde hjælp til enhver svag og ældre og enhver sorgfuld kvinde, samt beskytte ethvert lille barn og ethvert muslimsk

individ. Og Khilafah Rashidah vil kunne imødekomme de undertrykkes skrig og råbet fra de fra mødrene af dem, der bliver dræbt. Og Khilafah vil da implementere sandheden og sprede retfærdighed til verden. Vil kunne modstå kufers arrogance, tyranni og hegemoni, den fordærvelse, der i dag har bredt sig overalt på kloden. Allahs Sendebud (saaws) sagde:

«إنما الإمام جنة يُقاتل من ورائه ويتقى به».

"Imamen (kaliffen) er sandelig et skjold, som man kæmper bag og beskytter sig selv med".

Ærefulde Ummah;

Kurf-staternes sammensværgelser mellem vestens kristne og jøderne og med aktiv deltagelse af vores egne regenter, skyller ind over os som voldsomme bølger. Den ene er knap nok overstået før den anden, endnu værre og mere bitterlig, indtræffer.

I har, ved Allah, ingen frelse foruden Islam, gennem genetablering af Khilafah Rashidah, som vil hæve Allahs navn højt, og rejse **'la ilaha illallah'**-flaget viftende over verden. Og som vil værne om verdens bedste nation - den islamiske ummah - efter at kufr- og shirk-nationerne har flokket om jer fra alle sider.

Vi beder med trofast hjerte Allah (swt) om at bevare denne ummah og beskytte den mod ondskaben. Med sjæle, der er fulde af smerte og sorg, kalder vi de magtfulde og indflydelsesrige folk til at rejse sig, for at redde deres ummah. En ummah som drukner i martyrenes blod. Martyrerne fra massakrerne i Jenin-flygtningelejren og massakrerne i de øvrige palæstinensiske flygtningelejre og byer.

Hvor længe vil I vente? Venter I på flere nedslagtinger eller yderligere ydmygelse, vanære og nedværdigelse foran andre nationer over satellit-tv? Ser I jer tilfredse med det jordiske liv frem for det hinsides? Er det ikke på tide at I, efter lang tids venten, siger det afgørende ord?! Allah (swt) sagde:

يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا مَا لَكُمْ إِذَا قِيلَ لَكُمْ اذْفِرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ

أَتَأْتَلْتُمْ إِلَى الْأَرْضِ أَرْضَيْتُمْ بِالْحَيَاةِ الدُّنْيَا مِنَ الْآخِرَةِ فَمَا مَتَّعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا فِي الْآخِرَةِ إِلَّا قَلِيلٌ

"O I som har iman, hvad fejler jer, at I klæber tungt til jorden, når der siges til jer: Drag ud til kamp for Allahs sag. Mon I foretrækker det nuværende liv for det kommende? Men det nuværende livs nydelse er kun ringe sammenlignet med det kommende." (OQM. al-Taubah 9: 38),

og Han (swt) sagde:

إِنَّا لَنَنْصُرُ رُسُلَنَا وَالَّذِينَ ءَامَنُوا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ يَقُومُ الْأَشْهَادُ

"Vi vil visse give sejr til Vore sendebud og dem, som har iman, i det jordiske liv og på den dag, vidnerne træder frem."

(OQM. Ghafir 40: 51).